

intet sikret med Hensyn til fri Indførsel af Sukker. Men selv om St. Croix ogsaa nu fik saadan fri Indførsel, vilde det kun blive en midlertidig Fordel og kun til Fordel for en ringe Del af Befolkningen derovre, for et halvt Hundrede Plantageejere. For hele den store Del af Befolkningen vil det, at gaa over til Amerika, betyde mindre gode Vilkaar, end de hidtil have haft. At man har Øje derfor, fremgaar ogsaa af Udtalelser i de sidst modtagne Blade derovre fra. Den store Del af Befolkningen, den farvede Befolkning, ved meget godt, at der ses anderledes paa den farvede Befolkning i de amerikanske Fristater, end der bliver set paa den i Dansk-Vestindien. Jeg kunde læse op af St. Thomæ Tidende en bedrøvelig Artikel fra en saadan kulørt Vestindianer, som beklager sig over, at de skulle ind under Amerika og bort fra det humane danske Regimente. Det forekommer mig heller ikke tilfredsstillende, naar det i Traktaten hedder, at Fælleskogeriets Forhold vedrøre hverken den amerikanske eller den danske Statskasse. Der er ingen Tvivl om, at det betyder det samme som, at saa snart Øerne ere overdragne, ville Kogeriets Aktionærer, som have Interesse deri, rejse Retssag mod den vestindiske Kolonialkasse, og det forekommer mig derfor ikke, at man paa det Grundlag, der er Tale om, Hensyn til Øerne, kan sælge dem og saa umiddelbart derefter lade danske Borgere rejse Retssag mod Kolonialkassen derovre.

Jeg skal derefter berøre det næste Motiv, at vi maa sælge Øerne af Hensyn til vor egen Statskasse. Jeg skal ikke her komme ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvor meget det er, vi i Virkeligheden have sendt derover i disse Aar, naar man tager i Betragtning, hvad der herhjemme nydes af Pensioner, og hvor meget der er Renter af Tilgodehavende, noget, hvorved Salgssummen i hvert Tilfælde vil blive betydelig reduceret. Hvad jeg derimod ønsker at lægge Fingeren paa, er det, som vi meget vel vide, at disse Øer i tidligere Tider have givet et betydeligt Overskud til den danske Statskasse. Vi maa ikke glemme, at i Slutningen af forrige Aarhundrede gave de vestindiske Øer os 12

Mill. Kr. i Overskud, ud over hvad de indirekte gavnedes vort Land. Saa kom der den meget vanskelige Periode for Øerne, da den danske Handel blev slaaet ned i 1807, og i de efterfølgende Aar, hvor Øerne kom under engelsk Flag, hvor England tog Frihavnsforholdet bort fra St. Thomas, ved at paaligne den en meget høj Told, og hvor St. Thomas derfor gik tilbage. Saa fik vi Øerne tilbage, og trods de vanskelige Aar, Øerne havde haft, gav de i Danmarks Fattigdomsjaar 1820—31 et Overskud af 7 Mill. Kr., som i den Tid var en meget stor Sum Penge. At Øerne saa nu i Løbet af de sidste 36 Aar, fordi vi føre alle Udgifter derovre fra paa deres Konto, ere komne til at staa i Gældsforhold til Danmark af 8 Mill. Kr. eller lidt derover, forekommer mig ikke at være noget, man i Virkeligheden har Lov til at lægge stor Vægt paa, naar man kan se, at Grundene dertil have været naturlige, og naar man derhos har Lov til at tro, at disse Grunde ikke ville gælde længere.

Det er, hvad der i Virkeligheden har været fremført for Salget. *Mod* Salget taler det, jeg har fremsat, idet jeg har imødegaaet Salgsgrundene. Men ved Siden deraf skal jeg sige, at selv om Vilkaarene, der blive budte Befolkningen derovre, vare bedre, selv om Købesummen, saaledes som den var i 1867, da den var $1\frac{1}{2}$ Gang saa stor for de to Øer, for os var langt fordelagtigere, vilde jeg ikke kunne tilraade dette Salg med de Udsigter, der gennem den hele forestaaende Forandring paa Sukkermarkedet, gennem Bygning af Panama-kanalen og gennem hele det Opsving, der allerede er og derigennem yderligere vil kunne ventes langs med de vestindiske og hele Mellemamerikas Farvande, nu ligge for, og som give Sikkerhed for, at der derovre vil være en rig Mark for dansk Foretagelsesaand at tage fat i. Her vil jeg atter over for den ærede Udenrigsminister sige, at det kan ganske vist siges, at vi ikke hidtil have taget fat, men lige saa sikkert er det, at vi kunne være vis paa, at der for Alvor vil blive taget fat af det private Initiativ. Vi vide, at de Mænd, der ville gaa i Spidsen paa dette Punkt, som ligefrem have bundet sig dertil, ere Folk, der baade kunne og ville faa det, som de